

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. N.,**
bytem X
zastoupeného Mgr. Davidem Rašovským,
advokátem se sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 11. 2018, č. j. JMK 160354/2018, sp. zn. S-JMK 61818/2018/OD/Bo,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2018, č. j. JMK 160354/2018, sp. zn. S-JMK 61818/2018/OD/Bo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Davida Rašovského, advokáta se sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo jeho odvolání proti rozhodnutí Statutárního města Brna, ředitelství Městské policie Brno (dále též „správní

orgán I. stupně“) ze dne 4. 7. 2017, č. j. MPB/001477/2017/IŘ/JAK (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako opožděné. Prvostupňovým rozhodnutím bylo v souladu s ustanovením § 100 odst. 6 správního řádu rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 11. 12. 2015 o obnovu řízení podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu ve věci pravomocného rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 22. 6. 2015, evidovaného u správního orgánu I. stupně pod č. j. MP-02890/08D-15.

2. Z obsahu napadeného rozhodnutí a předloženého správního spisu zjistil soud následující.

Proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo žalobci oznámeno doručením do vlastních rukou dne 24. 7. 2017, podal žalobce dle žalovaného odvolání dne 15. 8. 2017. Odvolání bylo učiněno v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití elektronického podpisu

a do 5 dnů nebylo potvrzeno ve smyslu věty první ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu,

dle žalovaného se tedy nejednalo o podání podle správního řádu. Správní orgán I. stupně dle napadeného rozhodnutí tuto skutečnost nesprávně vyhodnotil a usnesením ze dne 1. 11. 2017 žalobci stanovil lhůtu 5 pracovních dnů k doplnění podání dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Dle závěru žalovaného tedy tento postup správního orgánu I. stupně mohl v žalobci vyvolat domněnku, že podané odvolání bylo podáním ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu. Z toho důvodu žalovaný odvolání považoval za podání a taktéž o něm rozhodl. Správní orgán I. stupně následně žalobci dne 21. 12. 2017 sdělil, že rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení nabylo právní moci a kopii rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci zasílá Městskému úřadu Znojmo k dalšímu opatření. Správní orgán I. stupně tedy na jedné straně výzvou k doplnění podání povýšil odvolání žalobce učiněné v zákonem neakceptované formě na podání dle ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu, přesto však nepostupoval dle ustanovení § 87 nebo § 88 správního řádu a nepředal jej spolu se svým stanoviskem k odvolání žalovanému.

3. O těchto skutečnostech se žalovaný dozvěděl prostřednictvím žalobcem uplatněného opatření proti nečinnosti, na jehož základě si vyžádal od správního orgánu I. stupně správní spis

se stanoviskem. Žalovaný se zabýval včasností odvolání, přičemž shrnul, že rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 24. 7. 2017, patnáctidenní lhůta pro podání odvolání začala plynout dne 25. 7. 2017 a posledním dnem lhůty byl den 8. 8. 2017. Odvolání, které bylo podáno dne

15. 8. 2017 prostřednictvím veřejné datové sítě, tedy žalovaný považoval za opožděné, ačkoliv bylo datováno dnem 8. 8. 2017, neboť prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci dne

9. 8. 2017.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 17. 1. 2019, doručené krajskému soudu téhož dne, brojl žalobce proti napadenému rozhodnutí následujícími námitkami.

5. Žalobce zrekapituloval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí ze dne 4. 7. 2017 bylo žalobci doručeno dne 24. 7. 2017 a posledním dnem odvolací lhůty bylo úterý dne 8. 8. 2017, přičemž se měl žalobce odvolat emailem až dne 15. 8. 2017. Tento závěr žalovaného však dle žalobce neodpovídá ani obsahu spisu, ani skutečnosti. Správní orgán I. stupně již v usnesení ze dne 1. 11. 2017 uvedl, že mu byla dne 8. 8. 2017 doručena písemnost nazvaná „Odvolání proti rozhodnutí č.j. MPB/001477/2017/IŘ/JAK“, kterou podal žalobce a v které sdělil, že odvolání do 15 dní doplní. Usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 1. 11. 2017 tak bylo zcela správné, žalobce usnesení vyhověl a dne 14. 12. 2017 své odvolání doplnil.
6. Žalobce se navíc dne 8. 8. 2017 odvolal rovněž emailem na adresu elektronické podatelny správního orgánu I. stupně (podatelna.mpb@brno.cz) a disponuje protokolem o výsledku ověření datové zprávy, který dokládá, že odvolání žalobce bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 8. 8. 2017 v 08:30:01 hod. Žalobce v souladu s ustanovením § 37 odst. 4 správního řádu toto emailové odvolání doplnil písemně doručeným dopisem v pondělí dne 14. 8. 2017 a disponuje podacím lístkem České pošty, s.p. (dále též „ČP“) ze dne 14. 8. 2017. Z něj plyne, že dne 14. 8. 2017 zaslal na adresu správního orgánu I. stupně doporučenou zásilku. Z těchto skutečností tedy dle žalobce vyplývá, že se odvolal řádně a včas v souladu se zákonem.
7. Z výše uvedeného dle žalobce vyplývá, že sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 21. 12. 2017 a zejména usnesení žalovaného ze dne 4. 11. 2018 a napadené rozhodnutí jsou zcela nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a vnitřní rozporuplnost. Usnesení žalovaného ze dne 4. 11. 2018 je navíc zcela zmatečné, když žalovaný dne 4. 11. 2018 konstatoval, že žádosti žalobce na ochranu před nečinností nevyhověl, neboť o odvolání již žalovaný pravomocně rozhodl dne 16. 11. 2018.
8. V závěru žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25. 4. 2019 s podanou žalobou nesouhlasil a nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznal.
10. Dále uvedl, že projednávaná věc započala dne 22. 6. 2015 v 1549 hod v Brně na ulici Rakovecká, když žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci a spáchal tak přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Přestupek byl projednán v blokovém řízení správním orgánem I. stupně uložením pokuty ve výši 1 000,- Kč, a to vystavením bloku na pokutu na místě nezaplacenou. Žalobce následně podal žádost o obnovu blokového řízení a správní orgán I. stupně rozhodl dne 18. 12. 2015 o jejím zamítnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 3. 2016 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil k novému projednání (z důvodu neseznámení žalobce s podklady). Žalovanému byla dne 27. 4. 2018 doručena žádost žalobce o ochranu před nečinností správního orgánu I. stupně s tím, že žádá žalovaného o zajištění vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci obnovy blokového řízení. Žalovaný si od správního orgánu I. stupně vyžádal k předmětné věci podklady, které mu byly doručeny dne 22. 5. 2018. Na základě doručených podkladů pak žalovaný vydal dne 16. 11. 2018 napadené rozhodnutí, které

nabylo právní moci dne 25. 11. 2018. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce z důvodu jeho opožděnosti. K důvodům, které jej k tomuto závěru vedly, žalovaný obsáhle citoval celé pasáže napadeného rozhodnutí.

11. Žalovaný tedy po zhodnocení všech podkladů pro rozhodnutí vyhodnotil odvolání žalobce datované dnem 8. 8. 2017 (fakticky podané dne 15. 8. 2017) jako opožděné, čímž prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci a následně nezbylo, než nevyhovět žádosti žalobce o opatření proti nečinnosti, neboť o odvolání bylo již pravomocně rozhodnuto. Napadená rozhodnutí tak dle žalovaného vycházela ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v napadeném rozhodnutí odůvodněn, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech.
12. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

13. Krajský soud nařídil ve věci na den 25. 3. 2021 ústní jednání.
14. Soud přistoupil k provedení dokazování, a to Protokolem o výsledku ověření datové zprávy, ve které bylo za předmět dané datové zprávy označeno „Odvolání“, odesílatelem byl žalobce (X), adresátem byla podatelna.mpb@brno.cz, přičemž datová zpráva byla dle tohoto protokolu odeslána dne 8. 8. 2017 v 08:28:58 hod, doručena dne 8. 8. 2017 v 08:30:01 hod a byla uložena pod názvem „Odvolání_2017-08-08_08-28-58.eml. Z daného protokolu bylo výsledkem ověření „Datová zpráva není opatřena uznávaným elektronickým podpisem (značkou).“ Přílohou datové zprávy poté byl dokument s názvem „2017.07.29-MP Brno-Blan.odv.rozh2-22.6.15.docx“.
15. Dále soud k důkazu provedl podací lístek, dle kterého byla zásilka s podacím číslem RR041934118CZ odeslána dne 14. 8. 2017, a to žalobcem jakožto odesílatelem, a to adresátu, který byl označen: MP Brno, Podatelna, Štefánikova 112/43, 602 00 Brno.
16. Soud rovněž provedl důkaz výpisem z emailové komunikace žalobce, a to kopií emailové zprávy ze dne 8. 8. 2017 v 08:28 hod s předmětem „Odvolání“, odeslané žalobcem na emailovou adresu podatelna.mpb@brno.cz, v jejímž textu bylo uvedeno: „Dobrý den, v příloze posílám odvolání proti rozhodnutí č.j. MPB/001477/2017/IŘ/JAK, s pozdravem M. N.“ Přílohou této zprávy byl poté dokument, nazvaný jako „2017.07.29-MP Brno-Blan.odv.rozh2-22.6.15.docx.“
17. Jako důkaz soud provedl rovněž Potvrzení o doručení a přijetí datové zprávy, doručené do emailové schránky žalobce dne 8. 8. 2017 v 08:40 hod z podatelny správního orgánu I. stupně.
18. Žalobce měl za to, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal odvolání v zákonné lhůtě, a to v úterý 8. 8. 2017, když si žalobce zvolil podání prostřednictvím veřejné datové sítě bez zaručeného elektronického podpisu, přičemž toto podání následně řádně doplnil podáním dne 14. 8. 2017. Jestliže žalovaný tvrdil, že bylo podání doručeno po lhůtě, a to nadto pouze emailových podáním, jedná se o tvrzení chybné. Správní orgán I. stupně byl povinen s podáním nakládat ve smyslu vyhlášky č. 259/2012 Sb., dle které měl zprávu

zaevidovat do elektronické spisové služby, přičemž podání bylo nakonec přiřazeno i číslo jednací. Pakliže by bylo pravdou, že podání nebylo součástí spisové dokumentace, jedná se o pochybení oprávněné úřední osoby, nikoliv žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
20. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
21. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro opožděnost. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá pouze z procesního hlediska, to znamená, zda bylo odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 2 As 53/2007). Z výše uvedeného vyplývá, že rámec soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze uvedená skutečnost. Optikou tohoto názoru nahlížel soud i na souzenou věc.
22. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
23. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
24. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a

přihlédnul

i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

25. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011 – 170, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
26. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

27. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
28. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Lze tedy shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Zdejší soud rovněž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné.
29. Soud proto přistoupil k posouzení podstaty projednávané věci.
30. Ze správního spisu soud ověřil, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 24. 7. 2017. Správní orgán I. stupně evidoval v předmětné věci písemnost žalobce označenou „Odvolání proti rozhodnutí č.j. MPB/001477/2017/IŘ/JAK“, datovanou dnem 8. 8. 2017, avšak dle podacího lístku správního orgánu I. stupně doručitou dne 15. 8. 2017 v 09:29 hod. Dne 1. 11. 2017 zaslal následně správní orgán I. stupně žalobci usnesení, jímž žalobci určil lhůtu pěti pracovních dnů po doručení usnesení k doplnění podání podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, přičemž usnesení mu bylo doručeno dne

14. 11. 2017. Žalobce na tuto výzvu reagoval doplněním odvolání ze dne 14. 12. 2017. Dne 27. 12. 2017 bylo žalobci doručeno sdělení k žádosti ze dne 21. 12. 2017, ve kterém správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že jeho odvolání, doručené správnímu orgánu I. stupně, bylo opožděné, tudíž prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci. Dne 16. 11. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 25. 11. 2018.

31. Žalobce následně k podané žalobě přiložil výpisy z vlastní emailové schránky (X), obsahující odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, protokol o výsledku ověření této datové zprávy, jakož i potvrzení o doručení a přijetí datové zprávy, jež bylo žalobci doručeno z emailové adresy podatelny správního orgánu I. stupně, přičemž z těchto dokumentů vyplynulo, že žalobce odeslal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 8. 8. 2017 na emailovou adresu podatelny správního orgánu I. stupně, a to prostřednictvím prostého emailu. Dále žalobce doložil kopii podacího lístku, dle kterého žalobce zaslal dne 14. 8. 2017 na podatelnu správního orgánu I. stupně zásilku s podacím číslem RR041934118CZ.
32. V ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu je stanovena odvolací lhůta, která činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty. V dané věci započala běžet odvolací lhůta dne 25. 7. 2017. Posledním dnem lhůty k podání odvolání tak bylo úterý 8. 8. 2017.
33. Dle ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
34. V pochybnostech se dle § 40 odst. 2 správního řádu považuje lhůta za zachovanou, dokud se neprokáže opak.
35. Podle § 37 odst. 1 správního řádu podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
36. Podle odstavce 2 téhož ustanovení z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

37. Podle odstavce 3 předmětného ustanovení nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
38. Podle § 37 odst. 4 správního řádu lze podání účastníka ve správním řízení, aby s ním byly spojeny právní účinky, učinit třemi základními technickými způsoby, a to písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Podání učiněné v jiné formě, např. prostřednictvím veřejné datové sítě (internetu) bez použití zaručeného elektronického podpisu, tj. běžným emailem, jako tomu bylo v projednávaném případě, přitom není *a priori* vyloučeno, pokud je následně (do 5 dnů) potvrzeno jedním ze tří shora uvedených technických způsobů preferovaných správním řádem. To znamená, že podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě – internetu – nemusí být podepsáno uznávaným elektronickým podpisem za podmínky, že je do 5 dnů potvrzeno v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, popřípadě doplněno písemně nebo ústně do protokolu. Pouze pokud by podatel své podání učiněné v elektronické podobě bez uznávaného elektronického podpisu, tj. podání učiněné mimo zákonem předepsanou formu, nijak nedoplnil, hledělo by se na jeho podání jako by nebylo učiněno a nebylo by tak možno hovořit o jeho právních účincích.
39. K takovým následkům však v dané věci nedošlo, neboť žalobce v řízení před soudem na základě svého tvrzení předloženými důkazy doložil, že skutečně podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí již dne 8. 8. 2017, tj. v poslední den odvolací lhůty, prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu (prostým emailem). Do pěti dnů od tohoto úkonu pak odvolání potvrdil tak, že jej v písemné formě dne 14. 8. 2017, tedy v poslední den lhůty, zaslal prvostupňovému orgánu poštou, čímž byla lhůta zachována v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 29 A 157/2015-67). Že však správnímu orgánu I. stupně bylo odvolání žalobce doručeno již 8. 8. 2017, je přitom rovněž zcela zřejmé mj. z usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 1. 11. 2017, č. j. MPB/001477/2017/IŘ/JAK, v jehož odůvodnění bylo uvedeno: „Dne 8. 8. 2017 byla MP Brno, doručena písemnost nazvaná „Odvolání proti rozhodnutí č.j. MPB/001477/IŘ/JAK“, kterou podal, M. N., nar. 29. 3. 1977, bytem Pražská 1523/70, 669 02 Znojmo, jako odvolání proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o obnovu řízení ve věci rozhodnutí v blokovém řízení, které vydala MP Brno dne 22. 6. 2015, a které je u MP Brno evidováno pod č.j.: MP-02890/08D-15. V předmětném odvolání podatel dále uvádí: „Odvolání doplním po seznámení s příslušným spisem a poradě s mým právním zástupcem do 15 dní.“
40. V tomto ohledu je však nutné podotknout, že podání žalobce ze dne 8. 8. 2017 (podané prostým emailem), jakož ani ze dne 14. 8. 2017 (podané prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb), nebylo správním orgánem I. stupně nikterak oficiálně zaevidováno. Tato podání tak nebyla ani obsahem správního spisu a žalovaný tak o těchto podáních nevěděl a ani vědět nemohl. Žalovaný tak při posuzování včasnosti podaného odvolání vycházel z neúplného správního spisu.
41. Krajský soud připomíná, že lhůta pro podání odvolání je v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu ve spojení s ustanovením § 37 odst. 4 správního řádu zachována, je-li poslední den učiněno podání, které je následně v zákonné lhůtě pěti dnů doplněno jednou ze zákonem předpokládaných forem pro učinění podání. Nado

v případě pochybností o učinění určitého podání včas, se lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak.

42. Zdejší soud proto na základě všeho výše uvedeného dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto pro opožděnost, nebylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedená žalobní námitka uplatněná žalobcem je důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.

44. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci přísluší právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem a za zaplacený soudní poplatek. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo

o náklady právního zastoupení podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, a to odměnu advokáta (tarifní hodnota dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 3 úkony právní služby po 3 100,- Kč dle ustanovení § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsí žaloby a účast na jednání soudu), a dále 3 x režijní paušál po 300,- Kč dle ustanovení § 13 advokátního tarifu. Odměna advokáta je stanovena ve výši vyčíslené na částku 10 200,- Kč, vše zvýšeno o 21% DPH, neboť zástupce žalobce předložil doklad o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

45. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. března 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.